

*Trauma, které je doprovází celý život.
Jizvy, které se nikdy nezahojí.
Minulost, která se nedá změnit.*

PRONÁ SLEDO VANIÍ

STEFANIE GERYK

Stefanie Geryk

PRONÁSLEDOVANÍ

spin-off knihy Milion hvězd

Dark times, hard times

I didn't know who I was for a minute

I didn't know where I was, I was in it

I was lost 'til you found me

Days passed, weeks flashed

I didn't know anyone who would get it

I thought I knew about love, had to admit it

I was lost 'til you found me

You're what I was hoping for

All I dreamed of and more

You're what I'm looking for

He treats me like a goddess, goddess

He thinks I'm sexy in my pajamas

The more I am a hot mess
The more he goes bananas
He treats me like I'm a goddess
To be honest, honest
I didn't know how bad that I want this
Hard to keep it modest
Thinks my body's flawless
He treats me like I'm a goddess

I was wait, I was wait, I was waitin'
Every day, every night, I would stay in
Now I'm safe and awake and I say
He treats me like I'm a goddess

(Avril Lavigne, Head Above Water, 2019)

Potom

Měla jsem strach. Strach, který se do mě pomalu vpíjel a já cítila, jak panikařím. Nádechy byly čím dál tím kratší a výdechy jsem mohla spočítat na prstech jedné ruky. Dívala jsem se na dva muže, kteří do sebe byli zaklesnutí a já se bála nejen o svůj život, ale i o *jeho*. I když tomu druhému vracel veškeré úderky bez problémů, stále jsem měla obavy.

Vše se odehrálo během několika minut, i když se to zdálo jako dlouhé hodiny. V jednu chvíli jsem s *ním* šla ruku v ruce a pak už jsem ležela na zemi a Útočník *mu* zasadil ránu, která ho na několik okamžiků odrovnala. Než se probрал, Útočník ležel na mně, snažil se mě políbit a mezitím mi sahal pod sukni. Bránila jsem se, bila jsem ho, kousala, ale nic nepomáhalo. Jako by *ho* to akorát vzrušilo a on se po mně začal sápat mnohem víc. Ječela jsem, volala jsem na *něj* jménem, aby se probрал.

Když se tomu tak konečně stalo, byla jsem jen krůček od toho, aby se opakovalo znovu to, čím už jsem si jednou prošla. Byla jsem strachy bez sebe. Kabelka, kterou jsem měla vždy u sebe, aby mě její obsah proti takovým situacím ochránil, ležela daleko ode mě.

Měla jsem jen své pěsti a křik, který mi byl v centru velkoměsta k ničemu.

On se ale konečně probral a vrhl se na Útočníka. Chvíli jsem na ně jen hleděla. Byli jak zvířata, která se perou o kořist. Padala jedna rána za druhou a já se plazila po zemi dál od nich, dál od toho chaosu, od toho násilí.

Když už jsem byla dost daleko, nahmatala jsem svoji kabelku. Věděla jsem, co se v ní schovává, co v ní nosím a bez čeho se neobejdu. Když jsem sáhla dovnitř, byla tam. Moje Ochraniitelka, kterou jsem nikdy nepoužila mimo střelnici.

Sáhla jsem pro ni a uvnitř jsem se chvěla. Věděla jsem, že jsem si ji pořídila právě z těchto důvodů. Proto mi ji dovolili nosit, i když to bylo o chlup. Psychologické testy, testy odborné způsobilosti k držení zbraně, výsledky ze střelnice, to všechno jsem měla na jedničku. A teď jsem byla tu. Choulila jsem se na zemi, dívala se, jak *jej* Útočník nešetří a *on* nešetří jeho a v ruce jsem svírala pistoli, která nám mohla zachránit život. Podívala jsem se na ni ve své ruce a pak se znovu vrátila pohledem k nim.

Věděla jsem, co mám dělat. S Ochraniitelkou v ruce jsem se cítila bezpečně.

Pak už jsem jen vnímala ten ohlušující zvuk, který mnou projel do morku kostí.

Výstřel. Vystřelila jsem.

Část první

Austrálie

1.

Když se zpětně ohlédnu, připadá mi to jako věčnost, přitom jsou to zatím jen čtyři měsíce, co jsem se pracovně musela přestěhovat do Austrálie. Odlétala jsem na konci srpna a dnes byl prosinec. Vlastně jsem svým způsobem ani nezměnila roční období, jenže léto tady se s létem v Evropě nedalo srovnávat. Abych byla upřímná, nikdy v životě jsem se tolik nepotila, co tady. Byl to děs. Hlavně v tom mém malém krcáku, kam jsem se sotva vešla já a kufr, a ve kterém mi ani nejela klimatizace. Nadávala jsem na svůj pidi-byt, za který jsem platila majlant, každý večer, než jsem šla spát. Zároveň jsem ale byla ráda, že jsem měla pořád střechu nad hlavou a nemusela se o prostory dělit s někým dalším. Od jisté doby jsem byla značně nedůvěřivá a pustila si do života jen výjimečný počet lidí, na které jsem se mohla doposud spolehnout. I když to tak nevypadalo, nerada jsem si dělala nové přátele. A navíc, spousta lidí si o mně udělala obrázek hned po několika vteřinách, co se mnou mluvili.

Byla jsem všechno, na co si vzpomenete: moc arogantní, namyšlená, povrchní, falešná, otravná, coura, špína, vlezdoprdel, zlá, zákeřná, závistivá i nepřejícná. Svým způsobem mě to všechno nějak vystihovalo, ale zároveň se za těmi vlastnostmi schovávala zkušenost, kterou bych nejraději ze svého života vymazala.

Ani v Austrálii jsem nebyla nijak zvlášť oblíbená. Tím, jak jsem si k tělu moc lidí nepouštěla, jsem si i tady v práci našla jen pár kolegů, se kterými jsem se bavila nejčastěji. Byla mezi nimi i Ella, stále pozitivně naladěná matka samoživitelka, která byla jen o pár let starší než já a stále nesmírně přitažlivá. To ona mi vždy dokázala vnést světlo do náročného dne a za to jsem jí byla vděčná. Děsila jsem se stěhování, děsila jsem se i nové země a zkušeností, které na mě čekaly. Na druhou stranu jsem ten strach přijímala a snažila se mu nepoddát. I přesto byly ale první dny v Austrálii peklo. Zнала jsem tu jen svého šéfa, nikoho jiného. Musela jsem si zvykat na přízvuk, na teplo, na zvyky a na nové přístupy. Vlastně na všechno, protože nic nebylo takové, jaké jsem to znala z domova. Děkala jsem jedno faux-pas za druhým, a když se mi ostatní smáli, prostě jsem je setřela. Díky tomuto obrannému systému jsem si místo přátel našla spíš hned několik nepřátel, a to až do chvíle, než jsem potkala právě Ellu. Díky ní jsem trochu zapadla. Ale jen trochu. Nebyl to žádný zázrak, ale aspoň jsem se necítila tak osamělá.

Mimo zvyky a lidi jsem si zvykala i na svůj malý byt a na to, že když se chci s někým z domova spojit, musím volat brzy ráno – to v případě, že jsem chtěla mluvit s rodinou, s Chloe nebo s Amélií. Pokud jsem chtěla mluvit s Mei, musela jsem počítat s tím, že je u ní o čtyři hodiny méně.

Chloe, Amelia a Mei byly mé kamarády z vysoké. Nejbliže ze všech mi však byla Mei, brala mě takovou, jaká jsem a jako jediná věděla, čím jsem si prošla. Bránila mě před ostatními a věděla, že moje naučená povaha a arogantní jednání má své důvody. Já už své nové já prostě nevnímala. Občas mi ani nepřišlo, že bych byla zlá nebo uštěpačná, ale Mei mi to vždy připomněla a vrátila mě do reality. Amelia byla naopak sluncem, které mi pokaždé rozzářilo den, asi tak jako Ella v Austrálii, a Chloe... Chloe jsem záviděla tu normálnost, štěstí a všechno, co ji potkalo. Věděla jsem, že je mi z holek nejvzdálenější a že má své démony, ale pořád mi připadali menší než ti moji. Jediný rozdíl byl v tom, že o těch mých nikdo až na Mei nevěděl. Před ostatními jsem byla ta rýpavá a sebevědomá Katarina, která měla prořízlou pusou a na všechno odpověď. Uvnitř jsem ale byla pořád tou malou ustrašenou holčkou jako před lety. Než jsem se ve firmě seznámila s dalšími lidmi, dělal mi společnost především můj šéf, Viktor. Byl na mě hodný a pomohl mi se vším, co jsem potřebovala. V Austrálii už byl potřetí a věděl, jak to tady chodí, co se sluší a patří – a přiznávám, že jsem toho vědomě využívala. Ze začátku se choval čistě kamarádsky, a to mi vyhovovalo. Ani když přišel na řadu jeho podivný humor, který zaváněl lehkým flirtováním, jsem jej neodbyla. Občas mi to bylo nepříjemné, ale byla jsem mu vděčná za spoustu věcí, takže jsem se mu přizpůsobila a vtipkovala s ním. Měla jsem pocit, že mu to dělá radost a já si jej nechtěla štvát proti sobě. Pověděl mi toho

hodně o své rodině, příbuzných v Rusku a také o tom, jak za nimi každý rok jezdí. Mluvil o nich jako o něčem posvátném a já mu to spojení záviděla. Prozradil mi i to, že se před nedávnem rozvedl, protože ho podváděla manželka. Věděla jsem o něm spoustu osobních věcí, které bych raději ani nevěděla, ale on se mi svěřoval, jako bych snad byla nějaká zpovědnice. Věděla jsem, že ode mě čeká něco podobného, ale já taková nebyla. Prostě jsem se nesvěřovala. Nikomu kromě Mei. Nevěřila jsem lidem.

Proto, když jsem se poznala s Ellou, jsem byla mírně podezřívavá a dlouho ji od sebe odháněla. Přece jen jsme v Austrálii měli být pracovně jen chvíli, a pak jsme se zase měli vracet domů. Nechtěla jsem si vytvářet závazky, které by mohli vést k přitěžím a slibům. Jenže Ella se nedala. Chodila za mnou dlouho, než jsem s ní šla poprvé na oběd. Od té doby jsem žádný další nevynechala. Měla stejný smysl pro humor a její životní cesta mě fascinovala. I přes to všechno, že byla s dětmi sama a musela je uživit, byla nad vším povznesená a smála se téměř v kuse. Obdivovala jsem ji. Nikdy po mně nechtěla, abych se jí svěřila netlačila na mě. Jen mi řekla, že si všimla, že to se mnou není tak jednoduché, jak si všichni myslí. Moc dobře poznala, že si nesu nějakého toho démona a rozhodně na mě nehodlala tlačit, abych jí o tom, co se mi stalo, pověděla.

Díky Elle jsem měla s kým strávit Vánoce, a dokonce jsem se těšila i na Nový rok. Austrálie pro mě už nebyla tak těžká a já si na ni

pomalou zvykala. Stále to pro mě byl jiný svět, a ne všechno mi přišlo logické a přirozené, ale začínala jsem to tady mít ráda.

Vánoce jsem strávila částečně v práci a na večeri dojela k Elle. Viktor mě sice pozval na večeri do jedné z těch luxusnějších restaurací v Sydney, ale odmítla jsem. Prostě jsem si ten večer chtěla užít ve společnosti přátel, a to se mi povedlo. Elliny děti byly dobíječi energie stejně jako ona sama a dlouho jsem se tak nezasmála jako ten večer.

Ze začátku jsem byla k jejímu návrhu skeptická. Nevěřila jsem, že by jí a jejím rodičům nevadilo, abych se k nim přidala v takový významný den, ale tím, že už mě párkrát viděli a s dětmi jsem si rozuměla, prý o mé přítomnosti neváhali ani vteřinu. Navíc to bylo i poprvé, co jsem Vánoce trávila mimo rodinu. Bylo to osvobozující. Nebo mi to tak alespoň po tom, co se kdysi stalo, připadalo. Konečně jsem jednou cítila, že Vánoce nemusejí být deprimující a smutné.

Po svátcích jsem zase na dva dny zamířila do práce a cítila se jak vyměněná. Bylo mi hezky. Cítila jsem, že jsem někam zapadla a zároveň jsem si našla kamarádku. Kamarádku, které jsem o sobě nemusela říct všechno, aby mě pochopila, aby mě přijala takovou, jaká jsem byla.

„Naši prohlásili, že mi zítra pohlídají děti, co říkáš tomu, že bychom si vyrazily?“ Vlezla mi Ella do kanceláře, aniž by zakleपालa.

„Kolegové říkali, že půjdou slavit Nový rok do nějakého menšího klubu a já si říkala, že to není špatný nápad. Dlouho jsem nikde nebyla a myslím, že ani ty jsi ještě nebyla dál než v práci, v té čínské restauraci na rohu a ve svém bytě. Když teda nepočítám Vánoce u nás.“ Došla až k mému stolu a vyhoupla se na něj. „Tak co ty na to? Máš nějaké plány?“

Sotva mi vlezla do dveří, už jsem se usmívala a nepřestávala jsem ani teď. Párty mi chyběla. Naposledy jsem si snad vyrazila ještě s holkama u nás, ale tady jsem na to prozatím neměla ani čas, ani pomyslení.

„Že váháš!“ zazubila jsem se. „Párty je moje druhé jméno, i když to tady tak nevypadá.“

„Fajn, takže s tebou zítra počítám!“ Seskočila ze stolu. „Vyzvedneš mě u nás? Tak v devět?“

„Platí,“ přikývla jsem a pocítila v těle podivné vzrušení.

Od toho šíleně bláznivého léta, kde jsme se holkama seznámily s Million Stars, jsem takový pocit už nezažila. Bylo to něco, co jsem cítila ráda, protože to pokaždé před zaznamenalo něco úžasného. Tady jsem to ale připisovala nadšení z toho, že se konečně zase uvolním a opiju.

Million Stars byla kapela, která mně a mým kamarádkám změnila život. Ten rok, co jsme s nimi trávily festival v zákulisí, pro mě v mých vzpomínkách hodně znamenal. A i když jsem doufala, že jim zůstanu nablízku jako Chloe a Amelia, nemohla jsem říct, že by

se mi v tomto přání poštěstilo. Nakonec jsem toho ale nelitovala. Kluci z kapely byli až příliš komplikovaní. Každý z nich měl okolo sebe takovou temnotu, že ta moje by v jejich přítomnosti všechno akorát zhoršila. Viděla jsem, co to dělalo s Chloe. Ta byla neustále rozpolcená a nejednou se znovu utápěla v depresích. To jsem si nemohla dovolit. Sama jsem byla natolik zlomená, že bych nedopadla dobře a poznamenalo by nás to všechny.

„Paráda,“ usmála se Ella od ucha k uchu. „A vezmi si něco sexy, třeba tam na někoho narazíme,“ mrkla na mě, ještě než zmizela.

Jen jsem se zasmála. Moc sexy věcí jsem tu neměla, ale to neznamenal, že bych si do zítřka něco nesehnala.

„Zaslechl jsem něco *sexy*?“ Opřel se Viktor ramenem o rám dveří do mé kanceláře a na tváři se mu objevil zvědavý škleb.

„Ella mě chce vzít zítra na párty, prý když je ten Nový rok,“ zakroutila jsem hlavou, ale úsměv mě ne a ne opustit.

Ano, Viktor byl pěkný chlap. Hezky stavěný, pečoval o sebe, chodil do posilky, blond vlasy měl pokaždé hezky načesané a vlastně po něm jelo celé naše oddělení v České republice. Byl ten typický fešák, za kterého by holky daly cokoliv, ale já na takové typy moc nebyla. Byl na mě moc upravený, moc hezký – moc jako z časopisu. A to nebylo nic pro mě. Nebyla jsem Barbie a on byl Ken.

„Pěkné,“ pokývl uznale hlavou. „A kam jdete?“ Prohlížel si mě tím svým pohledem, kterým mě skoro skenoval.

„Nevím,“ pokrčila jsem rameny. „Mám ji jen vyzvednout. Jde tam prý její oddělení, tak se tam asi vetřu k nim.“

„Alespoň se dostaneš dál, než jen do kanceláře a do toho čínského bistra.“ Vyrázil ke mně.

„Jo, to Ella taky říkala,“ zasmála jsem se.

„Tak kdybychom se neviděli – vše nejlepší do nového roku, Katarino,“ natáhl ke mně ruku.

Musela jsem vstát, aby to nebylo hloupé, a jeho ruku přijala. Než jsem se nadála, jeho rty přistály jen kousek od mých. Pravděpodobně to měla být pusa na tvář, ale úplně se to nepovedlo.

„Já... Ehm...“ zakoktala jsem se. „Tobě taky, Viktoro,“ oddálila jsem se o něj co nejdál to šlo a pustila i jeho ruku.

Tohle bylo vážně divný. Nejen, že narušil můj osobní prostor, ale nikdy by mě nenapadlo, že se mě pokusí políbit. Pořád jsme si udržovali odstup a já naše flirty brala jen jako zábavu, jako vtip, jako něco, čím se oba prostě jen bavíme. Nic to pro mě neznamenalo.

„Promiň,“ zazubil se svým naučeným americkým úsměvem a dělal, jako by se nic nestalo. „Netrefil jsem se na tvář.“

„V pohodě,“ pousmála jsem se rozpačitě.

„Třeba se zítra uvidíme, když nám bude přát štěstí – nebo mně, když máš mít něco sexy,“ mrkl na mě ještě a odcházel.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla, sotva jeho záda zmizely za rohem. Nemyslela jsem si, že se mu líbím. Měla jsem spíš pocit, že to zkouší na každou. Jasně, měl charisma, ze kterého si ženy sedaly na zadek, ale já ne. Já ho prokoukla příliš brzy.

Setřásla jsem Viktorův pokus o polibek z hlavy a začala uvažovat, co si další den vezmu na sebe. Už dlouho jsem se neoblékla přitažlivě nebo vyzývavě. Dřív to bylo mé já, bez toho bych se neobešla, ale tady jsem mohla chodit, jak se mi chtělo. Většinou to v tomhle horkém počasí znamenalo formální sukni a košili – měla jsem spoustu různých střihů a barev, tak jsem je jen střídala. Nepřipadala jsem si tu přitažlivá. Prakticky jsem to oblečení brala jako uniformu. O to víc jsem měla radost, když jsem před sebou měla možnost se po dlouhé době zkrášlit.

Když jsem došla domů, udělala jsem si pleťovou masku, pustila si Pretty Woman a nalila si víno. Neexistoval žádný lepší způsob, jak se začít připravovat na velký večer v Sydney.

Další den ráno jsem vyrazila na nákupy a koupila si dokonalé černé šaty s hlubokým výstřihem. Musely se nosit bez spodního prádla, takže jsem si koupila i samo držící podprsenku. Boty jsem si nekupovala, jedny vražedné jsem měla na bytě a hodlala si je po dlouhé době nazout.

V jednom obchodním domě jsem si zašla do kadeřnictví, kde jsem oživila své dlouhé blond vlasy a o kus dál jsem se v kosmetickém salonu nechala nalíčit na večer. Pak už jsem jen zamířila zpět na

byť a začala se chystat ve velkém. V osm jsem pocítila mírnou nervozitu, tak jsem si nalila whiskey, než jsem se šla oblékat. Prohlížela jsem se v zrcadle a líbilo se mi co vidím.

Dlouhé blond vlasy vlnící se mi po zádech, dokonale nalíčené modré oči, zvýrazněné rty. Plná ňadra, úzké boky...

Vypadáš jako tehdy... Vyrušil mě můj vnitřní hlas a já se otřásla. Okamžitě jsem zavřela skříň a s ní i zrcadlo a kopla do sebe zbytek whiskey.

Na tohle jsem teď myslet nemohla. Ne dnes. Kdybych si to dovolila, nikam bych nešla.

Do malé kabelky jsem si strčila telefon a kosmetiku. Naposledy jsem se navoněla voňavkou od Yves Saint Laurenta a vyrazila si chytit taxi. Dnešek jsem si nehodlala kazit vzpomínkami na minulost.

O několik minut později jsme už s Ellou stály ve frontě před klubem i s ostatními kolegy a smáli se jak o život. Byli to přesně ti lidé, kteří se mě nebáli, kterým jsem nevadila a sdílela s nimi smysl pro humor. Bylo jich jen málo, ale i přesto jsem za ně byla vděčná. Cítila jsem se tak víc doma.

Když jsme se konečně dostali dovnitř, zjistila jsem, že to není klub jako u nás – žádné vibrace, žádné basy a dunící hudba. Místo toho se místností linula příjemná melodie kytary. Nečekal mě divoký

večer v rytmu disko, ale příjemný večer s dokonalou akustickou hudbou, která se mi hned zaryla pod kůži.

„Myslím, že jsem se na tohle místo až moc vyfikla.“ Naklonila jsem se rozpačitě k Elle.

„Ale houby! Vypadáš dokonale!“ zasmála se a mávla rukou, aby zahrnala mé pochybnosti.

I ona vypadala skvěle. Měla na sobě červené minišaty s flitry a ani náhodou nevypadala na matku dvou dětí.

„Co si dáte?“ zavolal na nás Ellin kolega Ben z fronty u baru.

Nevěděla jsem, jaká je nabídka, tak jsem na Elle jen pozvedla obočí.

„Cokoliv s tequillou!“ zazubila se na něj.

„Páni, ty jedeš, holka!“

„Někdy se musím odreagovat,“ pokrčila rameny a věnovala mi omluvný pohled.

„Na mě tak koukat nemusíš, já budu ten poslední člověk, co tě kdy bude soudit.“ Přehodila jsem jí ruku přes rameno a vedla ji na naše rezervovaná místa.

O několik drinků a záchvatů smíchu později jsem konečně měla kuráž i na to, abych si šla zatancovat. Zrovna vystupovala nějaká slečna, ne o moc starší než my, a její písničky nás samy vábily k tomu, abychom se mohli pohupovat do rytmu. To bylo přibližně o půl jedenácté, takže zatím spousta času do Nového roku a do ohňostroje, na který byl z této části města úžasný výhled.

„Půjdu si pro něco na pití!“ zavolala jsem na Ellu po chvíli tance.

„Jasně, vezmi mi, prosím, nějaký džus.“

Přikývla jsem a razila si cestu k baru. Zrovna jsem mávala na barmana, abych na sebe upozornila, když se za mnou ozval mužský chraplavý hlas: „Mikeu, jednu sodu, prosím,“ houkl na barmana, jako bych snad byla vzduch.

„Jasně, Jone!“ odpověděl mu barman okamžitě.

„Hej,“ otočila jsem se na něj nazlobeně. „Nevím, jak to tady chodí, ale já tu stála první.“

Když jsem se otáčela, čekala jsem kohokoliv, jen ne někoho tak... Tak sexy. Vlasy měl tmavé a po stranách vyholené, jen na temeni je měl delší a hezky vyčesané, aby mu dělaly moderní elegantní rozcuch. Pod ne tak výrazným obočím se skrývaly trochu menší hnědé oči, které mi hned připomněly ty psi – milé, přátelské a přesně ty, kterým ihned propadnete. Výraznější nos mu zapadal do oválného obličeje a jeho tvář byla zarostlá upraveným, krátce střiženým plnovousem, který mi poprvé v životě připadal přitažlivý. Plnější, ale už od pohledu tvrdší rty byly pod vousy trochu skryté, ale ne natolik, abych na něj přestala civět.

„Sorry, ale příště byste měla být víc slyšet, protože jinak si tu vystojíte důlek,“ vyjel mu koutek rtů pobaveně nahoru a já zahlédla jeho dokonale rovné bílé zuby.

Byl vyšší než já, statný a se širokými rameny. Určitě musel chodit do posilovny, ale nevypadal, že by byl ten typ, který o sebe přehnaně pečuje a fotí se každé ráno před zrcadlem.

„Dík za radu, ale myslím, že si dokážu poradit i sama,“ ušklíbla jsem se a otočila se zpět k baru. Barman zrovna muži za mnou podával balenou lahev a já se nadechovala pro svoji objednávku, jenže on zmizel za jiným hostem.

Zuřivě jsem si povzdechla.

„Říkal jsem, že máte být víc slyšet,“ zasmál se za mnou stále ten muž.

„Vy tu ještě jste?“ probodla jsem ho pohledem.

I když byl ten chlap sebehezčí, nenáviděla jsem, když si mě někdo dobíral. A to on právě dělal.

Na tváři mu hrál ten samý úsměv a nenápadně si mě prohlížel.

„Odkud jste, hmm? Z Evropy?“ Povytáhl znalecky obočí.

„Co je vám do toho?“ Založila jsem si ruce na hrudi a jemu pohled sjel okamžitě do mého výstřihu. „Viděl jste něco, co vás zaujalo?“ rýpla jsem si do něj tentokrát já.

„Ne, ani ne,“ kousl se do rtu a já věděla, že jestli tu s ním budu stát ještě o chlup déle, dám průchod svým živočišným pudům a tenhle chlap bude pro dnešní večer můj.

„Co chcete objednat?“ Kývl hlavou k baru.

„Postarám se o sebe sama,“ zamračila jsem se na něj.

„Fajn, jak chcete,“ pokrčil rameny. „Ale musíte být slyšet, jinak si nestihnete objednat nic a prošvihnete ohňostroj.“

„Dík za radu, na to bych bez vás nepřišla,“ usmála jsem se kysele.

„Jsem Jon, jen kdyby vás to třeba zajímalo,“ natáhl ke mně volnou ruku.

Všimla jsem si spletenců čar a obrazců, které mu zdobily kůži, i svalů, které se mu rýsovaly pod trikem. Chvíli jsem zaváhala, než jsem ji přijala. Dneska jsem se přišla bavit, nechtěla jsem nikoho poznat. Jenže možná proto mě mé podvědomí navádělo, abych se vážně nastrojila a abych si dnešek užila.

„Katarina.“ Vložila jsem svoji ruku do té jeho a ta v ní okamžitě zmizela.

„Rád tě poznávám,“ díval se mi do očí a já cítila rostoucí vzrušení.

„Co to bude, slečno?“ vyrušil nás barman a já odtrhla své oči od Jonových a vysmekla ruku z té jeho.

„Dva pomerančový džusy, děkuju,“ odpověděla jsem mu a když jsem se otáčela zpět na Jona, už tam nestál. Zahlédla jsem jen jeho mizející záda. Na jednu stranu jsem pocítila mírné zklamání, ale pak jsem si oddechla. Nový rok nebyl o tom, s kým skončím v posteli.

Vracela jsem se za Ellou ve chvíli, kdy zpěvaččina píseň končila.

„Tohle byl můj poslední song,“ oznámila nám do mikrofonu, když jsem Elle podávala sklenku s džusem. „Moc děkuji za vaši pozornost a dovolte mi, abych představila dalšího hosta večera,“

odmlčela se a usmála se. „Jsem moc vděčná, že dneska můžu uvést jednu osobnost, kterou tady vždy rádi vidíme, a tou je Jon Barnes! Prosím potlesk pro tohoto úžasného zpěváka, a ještě lepšího člověka!“